

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

II. évfolyam, 29. szám

2012. december 10.

Én, mint vezér

Azt mondta nemrég egy ismerősöm, hogy jól festenek egyenruhában, különösen a vezérállásban. Tetszene az utasoknak, mondta, a férfiak feltétlenül. Hát, nem tudom, még egyiket sem próbáltam, de biztosan érdekes látvány volna ott egy nő. Azt viszont máris elárulhatom, hogy nem mozdonyvezető volt, aki szerint feldobnám hangulatot. Mindenesetre gondolkodóba ejtett az ötlet, persze, nem az, hogy én ott. De az mindenképp, vajon hogyan érezné magát egy nő, ha Budapest békés vonzaskörzetében „lefekszik” a vonat, netán még fel is akarna „kéredzkedni” valaki abba a bizonyos állásba.

Azt mindannyian tudjuk, hogy nem hiányzunk a vezérek közé, hiszen így is sokan vannak. Az is biztos, hogy közel sem vagyunk mindenben egyenértékűek a férfiakkal, mint munkavállalók. Meg az is egyértelmű, hogy amire alkattilag és fizikailag alkalmasak vagyunk, azt pont úgy el tudjuk látni, mint a fiúk. Halkan mondom, néha talán jobban, lelkiismeretesebben. Szokták mondani, erre kössél görcsöt – városiak kedvéért csomót – egy időben úgy, hogy senkinek se fájjon. Azt hiszem, ez lehetne a fából vaskarika, de azért megér pár szót, netán sort.

Nagyjából százmillióból képeznének ki motorvonat-vezetőnek tizenöt nőtársamat, így elvéve a helyet a másutt feleslegessé váló, már kiképzett, és viszonylag olcsót átképezhető férfi kollégától. Akik így, vagy úgy, de többnyire szeretnek bennünket, nőket, valamiért mégis úgy érzem, ez nem holdvilágos történet lesz. Amin természetesen nincs csodálkozni való, senki nem örül olyan újfelvetelesnek, aki miatt a régi mehet a levesbe. Megjegyzem, van ebben a sokak szerint „örült” beszédben is rendszer, hiszen a százmillió plusz költség gyorsan megtérülhet a kezdő, és csak motorvonatra kiképzett hölgyek bérében. Vagy ez kizárt...?

Nem érzem magam „vezéralkatnak”, inkább csak a játék kedvéért próbálom elképzelni magam a vezérállásban. Mit mondjak, azért csábító. Parancsolok egy vadonás szuper motorvonatnak, ami a kedvemért halkan siklik a hepehupás magyar síneken. De arról már sejtetem nincs, miképp reagálnék, ha beintene az a vénséges vén vezér, akit az esélyegyenlőség oltárán áldoztak fel. Azt meg végképp nem akarom tudni, hogy esnék, ha pont az én vonatomban szeretne valaki végleges megoldást találni földi gondjaira. Vannak durvább lehetőségek is, de arról inkább most nem szólok.

Az mindenképp fontos lehet, milyen érzés két megálló között elmélkedni a rendszeresen visszatérő problémáinkon. Mi sem vagyunk egyformák, de kevés nő tartana szívesen kiselőadást a helyzet mibenlétéről még az ismerős férfi kollégáknak sem, hát még a főnöknek. Ez még akkor is aggályos, ha beszerkesztik a menetrendbe.

Attól tartok, bármennyire is jól festene egyikünk-másikunk a vonat elején, érdemes volna az esélyegyenlőség javítását a már vasutas nőtársaim körében kezdeni. Volna min görcsölniük a férfi vezetőknél, és a felső köröknek egyaránt. Mindenesetre biztató, hogy a tizenöt kadétjelölt egyike biztosan nem jelent majd konkurenciát a régi vezéreknek.

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-377-6873, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Álom az irodában

Nem tegnap került ugyan az irodába, de jó kiállítású, az újak között is formás, és mindig kellemes színekben pompázik a számítógép mellett. Gazdája – bár ritkán köti az orrára – többnyire elégedett vele, hiszen tökéletesen megfelel a céljainak: Viszonylag könnyen kezelhető, és még mindig elég gyors ahhoz, amire a szintén nem új keletű számítógépének szüksége van. Nincs mitől tartania, mert még a farkincás kivitelben készült, tehát szökésbiztos, ráadásként jól viseli a pályaudvarok hangzavarát is.

Ő nem más, mint egy kedves egérke, aki már régóta álmodik arról, hogy még egyszer az életben dönthesse sorsáról, vagy inkább jobb irányba terelje azt. Sajnos adottak a programok, és adott a kacskaringós farkincája is, ami bizony behatárolja a lehetőségeit. És adott a gazda, aki nélkül sem új szoftver, és főleg nem új farkinca. Pedig új program kéne már, meg valami, amitől a szomszéd egérkéi úgy működnek, hogy bármikor elszaladhatnak, mert nem csak kedvükre villognak, de semmi sem köti őket a géphez. Vannak néha kétségei, vajon jó volna-e, ha össze-vissza szaladgálhatna, de azt már tudja, hogy semmit nem ér az egész, ha nem szabad néha elrugaszkodnia.

Legrosszabbak az éjszakák, amikor kihunynak a fények, elcsendesülnek a vinyók, szinte semmi hang a vágányok felől, és alszik a gép, az egész iroda. Még a máskor oly hangos ventilátorok sem csapnak zajt, memóriának nyoma sincs, csak a szomszéd egerek viháncolnak, miközben ő csendesen sírdogál. És jár az agya, mert érdekes módon, őt nem lehet kikapcsolni. Egyedi megismételhetetlen, mint amikor a gazda jó passzban van, és egy igazit játszik vele. Régen nagyon jó volt, manapság mikor hogy, de főleg ritka. Pedig ő mindent megtesz azért, hogy sikerüljön a parti, de azt nem tudja még, hogyan nyerhetnének mindketten egyszerre. Mint azokban az időkben, amikor még a régi jó DOS is megtette, nem kellett a windows ablakai a boldogsághoz.

farkinca, nem kell semmi új szerkentyű, mégis újra tudnak majd együtt játszani. Csak nehogy a gazda idő előtt megneszseljen valamit, nem vágyik macska-egér játékra.

Segítséggel nem számol, ami mégis volna, azt úgy érzi, nem neki találták ki. Inkább önmagában bízik, no meg a gazdában. És mostanában egyre gyakrabban érzi, rátalált a megoldásra, mert megértette, minden az agyban dől el. Amivel nincs különösebb gond, tűrhetően működik, csak kéne egy új program. Vagy inkább egy rég új, ami az egykorihoz hasonlóan összehangolja őt a memóriával, és persze nem működik más egérrel, csak vele. Amint erre rájött, azonnal munkához látott, bókászott mindenütt, ahol a vágyott szoftvert megtalálhatná, végül alkotott egy teljesen újat. Egyedi programot, egyszerit, mint ő maga is, ami képes a régi gépet úgy vezérelni, ahogyan ő szeretné. Ha egyszer működni kezd, maradhat a régi

Dolhai József

Helyi hírek röviden

Forgalmi Csomópont Eperjeske, Záhony

Az elmúlt héten aláírásra került mindkét Forgalmi Csomóponton a Kollektív Szerződés Helyi Függeléke.

Mind a két helyen bővült az előkészítő és befejező munkákkal kapcsolatos munkakörök listája.

HUMORSAROK

POLITIKAI ÍGÉRET (CSAK FIATALOKNAK)

1. Piercingre, tetoválásra tb-támogatás és Áfa-visszatérítés kérhető.
2. Az interneten eltöltött idő munkaviszonynak számít.
3. SMS-ben is lehet érettségizni, akinek nincs mobilja, veszünk neki.
4. Az első gyerekhez jutás támogatásaként minden este lesz két óra áramszünet.
5. Minden hatodik gyerek után jár alanyi jogon egy baba-kocsitároló.
6. Valamennyi diszkóhajó megáll Kőbányán is.
7. Valamennyi polgármesternek el kell mennie minden koncertre, koncert után minden kocsmában sört kell innia, és ha valaki az asztal alá issza, azzal pólót cserél...

VÉN KECSKE...

A gyóntatófülkében egy öregember mondja a papnak:

- 92 éves vagyok, csodás feleségem van, gyerekeim, unokáim. Tegnap három stoppos tinédzserlányt vittem el az autómmal, és egy motelben mindhármukat magamévá tettem.
- És megbántad ezt a bűnt, fiam?
- Miféle bűnt?
- Hát milyen katolikus vagy te?
- Nem vagyok az.
- Akkor ezt miért mondtad el nekem?
- MERT MINDENKINEK EL AKAROM MONDANI...

Balogh Attila